

O socoteală afaceristă

„Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință.“ (Filipeni 3,7-9).

Sfatul dat de Mântuitorul nostru tuturor acelorora care doreau să devină ucenicii Lui a fost: „Estimați prețul!“ El n-a dorit să atragă pe nimeni, ca să se alătore cetei Lui, fără ca să fi clarificat mai dinainte cerințele legate lucrarea Sa care trebuiau împlinite. El a verificat totdeauna pe aceia care spuneau că sunt adepții Lui, și deseori a atenționat pe oameni, ca să se verifice singuri înainte de se alătura cetei ucenicilor Lui, ca nu cumva după aceea să nu poată corespunde. Suntem solicitați să judecăm singuri Evanghelia.

Este adevărat, mulți sunt aduși la Isus Hristos în Adunări serioase, și acolo li se vestește Cuvântul cu multă inimă. Cu toate acestea este bine ca acest om să se așeze și pe cât posibil cu toată seriozitatea să analizeze cele auzite. Dacă analizează adevărul sub călăuzirea Duhului Sfânt va ajunge la concluzia că lucrarea Domnului Isus este cea mai demnă și cea mai bună din lume. Să nu credeți că credința constă într-un fanatism sălbatic, fără să meditezi asupra cuvântului, să socotești, să judeci, să apreciezi sau să cântărești; această concepție este contrară adevărului.

Căldura, ardoarea, entuziasmul sunt de dorit, și nici o dată nu le avem destul; dar în același timp ne putem îndreptăți apartenența noastră la Isus Hristos printr-o logică liniștită, prin chibzuință severă. Facem o prezentare lungă și bine gândită, luăm în considerare lucruri temporale și veșnice și provocăm diferiți adversari, atunci când explicăm că este absolut cel mai bun lucru în lume să fi un ucenic al lui Isus Hristos.

Apostolul folosește în textul nostru de mai multe ori cuvântul “socotit” sau “privesc ca”. El era experimentat în matematica spirituală și foarte grijuliu în calcul. Își făcea foarte atent socotelile și observa foarte atent câștigul și pierderea ce le avea. În calculele sale nu trecea cu vederea pierderile, care le putea avea, sau chiar le-a avut, iar pe de altă parte nu uită câștigul, pentru care se merita să ai pierderi.

Pavel apare aici ca un comerciant, făcând adunări și scăderi, socotind și comparând, în cea mai mare liniște și hotărâre. Recomand acest text oamenilor de afaceri; îi invit să urmeze exemplul apostolului, să judece lucrurile veșnice cu toată capacitatea lor mintală, să se așeze, să ia creionul și să enumere, așa cum se obișnuiește, iar apoi să compare și să socotească cu privire la sine însuși și la Isus Hristos, la lucrările proprii și la neprihănirea credinței.

Aceasta să ne fie tema astăzi: mai întâi socotelile apostolului, iar apoi socotelile noastre. În partea a doua vrem să ne punem întrebarea dacă noi apreciem lucrurile așa cum le aprecia apostolul.

Socoteala apostolului

Dacă privim textul, constatăm că Pavel face trei socoteli diferite; toate converg aproape spre aceeași țintă – cu deosebirea că fiecare socoteală este mai accentuată decât cea dinaintea ei. Rezultatul a fost același, dar a fost mereu mai accentuat.

Mai întâi avem socoteala sa la începutul vieții sale creștine. Când a devenit credincios, a spus despre sine însuși: „lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos.” Asta înseamnă: în perioada de la început, când din Saul, învățătorul, cel mai aspru dintre farisei, a devenit Pavel, cel convertit, vestitorul credinței, pe care odinioară o distrugea, toate aceste lucruri care păreau pentru el un câștig strălucitor sau scurs într-o pierdere

mare. În timpul acela, spune el, și-a făcut socoteala și și-a format o părere bine gândită, ajungând la concluzia că ceea ce i se părea a fi un mare avantaj pentru el, cu privire la Isus Hristos, era în realitate un adevărat dezavantaj și o piedică pentru el; câștigurile erau în realitate pierderi.

Veți constata că în această socoteală el s-a ocupat amănunțit cu fiecare punct și le-a notat pe fiecare cu mare precizie. Lista lucrurilor cu care se putea lăuda în carne se poate citi ca un catalog. „eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.”

Acestea sunt lucruri care pentru el însemnau câștig. Lista este foarte cuprinzătoare, începe cu nașterea sa și tăierea împrejur, și continuă până în ziua întoarcerii la Domnul. Cu deosebit interes se oprește la avantajele iudaice; ele îi erau ca perlele prețioase. În timp ce renunță de bună voie la ele, se gândește la faptul că ele i-au fost cândva foarte scumpe; erau toată mândria lui, erau diploma de înnobilitare a sa și lauda lui zilnică. În privința aceasta se simțea mult mai superior semenilor săi, da, chiar multor aparținători ai poporului său, căci el spune: „dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult.”

„Eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi.” Ceremonia care l-a introdus în exterior ca mădular în legământul lui Dumnezeu cu Avraam a fost făcută exact după prescripția Legii. El nu a fost luat în comunitatea lui Israel așa cum au fost luați unii prozeliți, care au fost tăiați împrejur cândva mai târziu în viața lor, sau a amânat tăierea împrejur din cauza unei boli, sau a unei călătorii, sau din cauză că părinții au fost delăsători, nu, ci exact la momentul prevăzut de Legea mozaică.

Apoi, el a fost unul „din neamul lui Israel”, nu unul care s-a convertit la credința iudaică, nici nu a fost un urmaș al ghibeoniților sau al părinților prozeliți, ci era din adevăratul popor Israel, descendent dintr-o seminție cunoscută, care putea fi dovedită până la acel Israel care a luptat cu Dumnezeu și a biruit. Era mândru de descendența lui, și pe drept, căci orice iudeu este dintr-un neam nobil.

Pavel se lăuda că era „din seminția lui Beniamin”, pe al cărei teritoriu era templul, seminția care descindea din soția iubită a lui Iacov, Rahela, și nu din una din slujnice. Din seminția lui Beniamin a fost ales primul împărat al lui Israel, și acest împărat purta același nume ca și el, nume sub care era cunoscut între frații lui iudei. De aceea Pavel descindea dintr-o seminție aleasă, pe care Domnul Însuși a scos-o din Egipt.

După aceea adaugă, că el era un „evreu din evrei”; era un ales, un selecționat din poporul ales. Dacă era un avantaj să fi din seminția lui Avraam, atunci el avea acest avantaj în gradul cel mai înalt. La privilegiul descendenței sale se adăuga faptul că el era membrul unei secte deosebit de religioase: „în cea ce privește Legea, fariseu.” Aparținea sectei care pune accent pe cele mai mici detalii ale Legii și dădea zeciuială chiar din porumbul, mărarul și chimionul lor.

Ce putea Pavel mai mult să fie? Era unul dintre cei mai exacti dintre cei exacti, unul din aceia care era inițiat în cele mai intime taine ale credinței. Dar și în ceea ce privește caracterul său, Pavel simțea că are daruri naturale, care erau un câștig pentru el, căci era plin de râvnă. Vedea ca dușmani pe toți aceia care prin vestirea Evangheliei păreau că se opun Legii lui Moise, și i-a nimicit cu toată puterea: „în ce privește râvna, un prigonitor al Adunării.” El a făcut aceasta cu cele mai bune intenții; era rezultatul îndreptățirii de sine.

Pavel încheie apoi, constatând că în orice detaliu al Legii, în fiecare punct al ritualului, oricât ar fi de mic, și în orice ceremonie a fost fără vină. Să poți spune așa ceva, nu era un lucru neînsemnat, dar el spunea adevărul.

Pavel considera toate aceste lucruri un câștig. Dar ce era de partea cealaltă? El spune: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, *din pricina lui Hristos.*” Cum? Nimic mai mult de partea cealaltă, decât un punct! Numai unul singur? De partea cealaltă erau totuși atâtea privilegii. Era numai un Nume, o Persoană pe taler, în timp ce pe cealaltă parte erau atâtea avantaje! S-ar putea crede că socoteala va decide în favoarea descendenței israelitice și a celorlalte plus-puncte, dar nu, unul singur a contrabalansat pe toate celelalte.

Pavel nu spune că el a considerat toate acestea ca o pierdere din pricina creștinismului, sau a bisericii, sau credinței adevărate. Dacă ar fi zis așa, ar fi fost într-o oarecare măsură adevărat, dar punctul central al adevărului este următorul: el le-a considerat ca o pierdere din pricina lui Hristos, asta înseamnă din pricina Domnului Isus Hristos însuși. El s-a gândit la Fiul lui Dumnezeu, născut în Betleem, la Prietenul și Salvatorul poporului Său, la Isus Hristos, la Hristosul viu, iubitor, sângerând, murind, îngropat, înviat, înălțat la cer, proslăvit. Acest Isus era Cel minunat, pe care L-a pus de partea cealaltă, atunci când a întocmit bilanțul.

Acum are rezultatul. El spune: „Ceea ce a fost un câștig pentru mine, am socotit ca o pierdere.“ Un rezultat deosebit. Atunci când a pus toate unele sub altele și a făcut scăderea, el a constatat nu numai că toate avantajele sale pământești au fost mai puține decât Hristos, ci că toate aceste câștiguri s-au transformat realmente într-o pierdere. Ele nu au fost un plus de o parte, care să poată fi comparat cu plusul de cealaltă parte, ci ele îi erau un minus, un deficit real. A ajuns conștient de faptul că avantajele lui pământești erau dezavantaje, atunci când le-a privit în legătură cu Hristos. Ceea ce el considera a fi un avantaj lucra mai mult împotriva lui, decât pentru el, din momentul în care a început să cunoască pe Hristos.

Frații mei, Pavel nu a considerat că era o pierdere „a fi un evreu între evrei“, sau un aparținător al poporului Israel, căci era un avantaj natural în această apartenență la poporul lui Dumnezeu. „Care este deci privilegiul unui iudeu?“ întreabă el într-un alt loc, și răspunde: „Mare, în orice caz!“ Dar el vrea să spună că aceste lucruri, care prin natura lor erau un avantaj, au devenit pentru el un dezavantaj, cu privire la Hristos, căci ele îl împiedecau să se încreadă în Hristos și mai încercau încă să-l îndepărteze de credința simplă în Hristos.

„Ah“, pare Pavel să-și spună, „deoarece mă laudam că aparțin poporului lui Dumnezeu, am lepădat pe Hristosul lui Dumnezeu. Deoarece mă laudam că sunt fără vină, în ceea ce privește Legea, m-am opus să primesc prin credință minunata neprihănire a lui Hristos. Aceste avantaje erau ca niște solzi pe ochii mei și mă împiedecau să văd frumusețea Domnului meu. Aceste avantaje erau pietre de poticnire pe cărarea mea, care m-au împiedecat să vin la Hristos ca un păcătos sărman, smerit și nevoiaș, și să primesc jertfa Sa de împăcare.“

Frații mei, cu siguranță, este un lucru mare să ai o viață plină de virtuți; este ceva, pentru care ar trebui să mulțumim lui Dumnezeu, dacă am mers pe mijlocul drumului moralei sănătoase. Dar această binecuvântare poate prin nebunia noastră deveni un blestem, dacă punem perfecțiunea noastră morală alături de neprihănirea Domnului Isus și credem că nu avem nevoie de un Mântuitor. Dacă, potrivit părerii noastre, caracterul nostru este așa de bun, încât din această cauză respingem haina neprihănirii lui Hristos, atunci cu siguranță ar fi mai bine pentru noi dacă am avea caracterul unui șarlatan. Păcătosul care se recunoaște după aspectul lui exterior că este un păcătos, este prea leneș și falimentar ca să afirme că este drept înaintea lui Dumnezeu. În această stare am fi și noi cu certitudine gata să fim îmbrăcați cu haina îndurării divine.

Dacă astăzi aș avea o neprihănire proprie, atunci aș lepăda-o, ca să iau neprihănirea lui Hristos. Dacă niciodată n-aș fi păcătuit în mod vizibil, dar în inima mea aș fi înfăptuit numai o singură fărădelege ascunsă, atunci aș detesta totuși neprihănirea mea întocmai ca pe o zdreanță murdară. Am tot motivul să mă cutremur, căci duhul meu mândru poate fi destul de nebun ca să se bazeze pe propria neprihănire. Adam a căzut printr-un păcat și a pierdut paradisul, și în același timp ne-a dus pe toți la pierzare. Deci, un singur păcat ajunge ca să se piardă cea mai curată neprihănire. Departe, deci, cu orice umbră goală a neprihănirii proprii și legaliste.

Dar să mergem mai departe și vom constata că Pavel mai face și o altă socoteală. El scrie: „Ba încă și acum privesc” – el nu spune „am privit”, așa cum a spus mai înainte, ci: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.”

Noi vrem totdeauna să știm ce spune un om despre un lucru, după ce a cercetat-o. Este bine să începi cu zel, dar care este sfârșitul? După douăzeci de ani, sau mai mult, Pavel are ocazia să privească din nou bilanțul său și să verifice dacă socoteala lui a fost corectă, sau nu. Care a fost rezultatul ultimei verificări? El spune cu un deosebit accent: „Ba încă, și acum privesc toate

aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.”

Observăm că el nu a uitat lucrurile care *erau* un câștig, căci am văzut că el prezintă o listă detaliată. Cu a doua ocazie el nu mai repetă lista, detaliile fiind pentru el de mică importanță, dar de teamă că a uitat ceva, concentrează totul, spunând simplu: toate. Asta este același lucru, ca și cum ar spune: „Da, fără îndoială, consider o pierdere toate avantajele nașterii, ale naționalității și ale neprihăririi de sine, lucruri pe care odinioară le consideram un câștig. Dacă am uitat ceva, cu care mă puteam lăuda în calitatea mea de israelit, vă rog să-l treceți pe listă, căci am vrut să cuprind toate, atunci când am spus că din pricina lui Hristos le privesc ca o pierdere.”

Vedem că Pavel n-a schimbat enumerarea făcută la început; el a completat-o numai. Dar el rămâne la aceiași apreciere a lucrurilor; câștigul este și rămâne o „pierdere”. Să observăm că el se ocupă acum mai mult și cu mai multă bucurie de a doua parte a bilanțului. El folosește aici nu numai cuvântul „Hristos”, ci o circumscricie: față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.

Pavel a ajuns acum să cunoască pe Hristos, pe Acela în care a crezut. Mai înainte a vorbit despre El, ca Unul din a cărui pricină câștigul a fost socotit ca o pierdere. Acum recunoaște atâtea virtuți în Hristos, încât cunoașterea Lui o consideră a fi o nespus de mare binecuvântare.

Domnul nostru divin va fi cu atât mai mult iubit, cu cât este mai mult cunoscut. Cu cât cunoaștem mai mult caracterul Lui, cu atât mai mare este caracterul deosebit al ființei Sale în ochii noștri.

Pavel L-a cunoscut pe Domnul ca pe Hristos, sau Mesia, trimis și uns de către Tatăl. El a înțeles tot mai bine plinătatea, puterea și eficiența deosebită a ungerii Domnului nostru, pe care a primit-o „mai presus decât pe tovarășii Tăi” (Psalmul 45, 7). L-a văzut ca fiind Sămânța făgăduită, Cel care va veni, Lumina făgăduită, Prințul ales, Mântuitorul fiilor oamenilor. A văzut o mulțime de aptitudini legate de această persoană minunată. A recunoscut ungera Lui ca Profet, Preot și Împărat. S-a bucurat văzând cum Duhul Domnului se odihnește pe El. S-a bucurat când Duhul Său a venit asupra poporului Lui, asemenea Untdelemnului sfânt care curge de pe capul lui Aaron pe marginea veșmintelor lui.

Dar aceasta nu era totul, căci el Îl numește în continuare „Isus”. „Să-L numești Isus, căci El v-a mântuit pe poporul Lui de păcatele sale.” Pavel L-a cunoscut pe Isus ca fiind Mântuitorul uns, adevăratul Mântuitor, care l-a mântuit de nebunia defăimării și prigonirii, de vina sa de odinioară. El a făcut din Pavel o unealtă pentru mântuirea altora. Pavel era bucuros de titlul „Mântuitor”, așa cum noi toți suntem bucuroși. Cât de plăcut și cât de melodic este numele Isus.

Cât de frumos este cuvântul următor al apostolului: Domnului meu – nu numai „Domnul”, ci „Domnul meu”. Cunoștința sa era o cunoștință însușită. El Îl cunoștea ca Salvator, ca Mântuitor, ca Domn peste toate lucrurile și ca Domn al său. Valoarea afirmației constă în cuvântul „meu”.

Nu știi cum este cu voi, pare Pavel să spună, pentru mine este unul din cele mai frumoase cuvinte pe care buzele muritoare îl pot rosti: prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Dacă El este sau nu Domnul vostru nu știi, oricum El este Domnul meu. Dacă El este sau nu recunoscut de fiii oamenilor ca Domn, îmi este totuna, dar în orice caz El este recunoscut de duhul meu ca Domn și stăpân. El este singurul stăpânitor al ființei mele. Vedeți cât de adevărat, cât de deplin, de practic și de personal cunoștea Pavel pe Domnul Isus.

Textul lasă să se vadă că Pavel Îl cunoștea pe Isus *prin credință*. El a văzut pe Isus în timpul vieții sale, dar nu se lăuda cu aceasta. Ajunsese să vadă totul numai prin credință. Își dorea înainte de toate, ca să aibe neprihănirea care vine de la Dumnezeu prin credință. Pavel credea, de aceea a recunoscut.

Dacă un om cunoaște pe Hristos numai cu mintea, și nu se încrede în El din inimă, pentru ce este bună atunci cunoștința lui? El îl va duce mai de grabă la pierzare, decât la mântuire. Voi trebuie să-L cunoașteți pe Domnul Isus în așa fel, încât să vă puteți încrede cu toată inima în El. Trebuie să-L cunoașteți, ca să aveți pace, prin deplina încredere în El. Trebuie să-L cunoașteți în

așa fel, încât să aveți conștiința că zi de zi vă puteți odihni tot mai mult în El, deoarece El este singura voastră mântuire și dorință. Asta înseamnă, să-L cunoașteți cu adevărat!

Pavel cunoștea din experiență pe Domnul în felul acesta, căci el spune: „... să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui.” Aceasta este cea mai bună cunoaștere, atunci când experimentezi launtric puterea unui lucru iar în viața practică se vede această experiență launtrică. Dacă am înviat din moartea păcatelor noastre, atunci cunoașterea noastră cu privire la Hristosul înviat este minunată. Dacă constatăm în noi viața nouă, care ne face vii în ceea ce privește lucrurile duhovnicești, și știm că ea își are izvorul în învierea Domnului nostru și a fost lucrată în noi cu tăria puterii care a înviat pe Isus Hristos dintre cei morți, atunci ne putem bucura cu adevărat de măreția cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Pavel cunoaște ceva din Hristos, iar acum dorește să-L cunoască mai mult printr-o crescândă asemănare cu El: „Să-L cunosc pe El ... și părtașia suferințelor Lui, făcându-mă asemenea cu moartea Lui.” Pavel a avut parte într-o oarecare măsură de suferințele Domnului său; a fost prigonit și disprețuit din același motiv ca și Domnul său. A trăit sub același impuls ca și Hristos, a avut ca și Hristos aceiași dragoste pentru oameni, aceiași râvnă pentru Dumnezeu, aceiași jertfire de sine, fiind gata ca și Hristos să moară pentru adevăr. Aceasta este o cunoaștere minunată și Pavel o considera mai presus decât toate avantajele care rezultau din Lege.

Iubiților, nu există în lume o cunoaștere care să poată fi comparată cu aceea a cunoașterii lui Isus Hristos. Este cunoașterea celei mai înalte Persoane: a Fiului lui Dumnezeu. Să cunoști natura, să recunoști rocile, să citești în stele, să pricepi toate celelalte lucruri sunt fără importanță în comparație cu cunoașterea faptului că Dumnezeu S-a descoperit în Persoana Domnului Isus Hristos. În Isus locuiește trupește plinătatea Dumnezeirii. El este demn să fie cunoscut și recunoscut. Îngerii și căpeteniile se unesc cu toți sfinții în aceste gânduri. Un singur adevăr cu privire la Hristos este mai de preț decât toate cunoștințele adunate laolaltă. Aceasta este o cunoaștere pe care nimeni nu o are și nu o poate avea, dacă nu-i este dată de Duhul Sfânt. De aceea ea are o deosebită valoare. Noi putem spune omului care Îl cunoaște pe Isus Hristos: „Nu carnea și nici sângele nu ți-au descoperit aceasta.” Acela care L-a cunoscut pe Hristos a fost învățat de divinitate.

Această știință nu se obține în școli, și nici nu este predată de profesori cu înaltă calificare, cu atât mai puțin se obține prin cercetări intensive pe parcursul multor ani. Numai unei inimi înnoite prin Duhul Sfânt se poate Domnul Isus descoperi prin Duhul, căci nimeni nu poate numi pe Domnul Isus ca Domn al său, decât numai prin Duhul Sfânt. În mod necesar o astfel de cunoaștere este o cunoaștere sublimă, căci ea este dată oamenilor numai de Dumnezeu Înșuși.

Dacă vreți să vedeți calitatea deosebită a acestei cunoașteri, priviți atunci efectele ei. Unele cunoștințe îngâmfă, dar aceasta ne face smeriți. Cu cât o avem mai mult, cu atât mai puțin avem valoare înaintea ochilor proprii. Această cunoaștere sfințește, ne curățește și ne eliberează de dragostea pentru păcat. Ea salvează sufletul – îl salvează din starea lui actuală și de pierzarea veșnică.

Această cunoștință înobilează întreaga viață, căci cine cunoaște pe Isus Hristos trăiește după reguli de viață superioare, pe care nu le are cel ce nu-L cunoaște pe Domnul Isus.

Iubiții mei, această cunoaștere este superioară deoarece ea nu se poate pierde. Este o cunoaștere care va crește tot timpul, chiar și în veșnicie. Cel mai multe studii, pe care le fac cei muritori aici, vor fi uitate în lumea viitoare, chiar și cele mai profunde studii vor fi lipsite de importanță, ca să fie continuate înaintea tronului îngerilor. Dar cunoașterea lui Isus Hristos va fi deosebit de valoroasă, și cine o are va străluci ca soarele. Cine cunoaște pe Isus Hristos va continua să șadă la picioarele lui Isus și să învețe.

Vedeți deci, că apostolul din pricina cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul său, socotește încă o pierdere toate lucrurile cu care se lăuda odinioară. Aceasta a fost socoteala pe care a făcut-o, atunci când a scris scrisoarea. Nu era numai o încheiere a socotelilor din tinerețea sa, ci era sentința sa pe care a înnoit-o și a confirmat-o. Prietenii mei, cum arată socoteala noastră?

Marele apostol ne prezintă și o a treia socoteală, care poate fi privită ca și evaluarea întregii lui vieți. Aici nu este vorba numai de trecut, sau de prezent, ci de ambele. Aici se spune: „Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El.”

Vedeți, frații mei, evaluarea făcută de el începe cu o analiză serioasă. El era în corpul de gardă al pretoriului din Roma, unde era închis, cu mâinile legate în lanțuri în timp ce scria. Nu mai avea nimic în lume; și-a pierdut toți prietenii de odinioară, rudele lui s-au dezis de el, concetățenii lui îl detestau și chiar frații lui îi pricinuiau deseori dureri.

Nici-un alt nume nu-i făcea pe iudei să scrâșnească cu mare răutate din dinți, ca numele lui Pavel din Tars. El era privit ca cel mai periculos dintre toți renegații. Și-a pierdut orice pricină de laudă; nu mai avea nici-o dreptate proprie, cu care mai putea să se laude. I-a fost luată ultima rămășiță de speranță îndreptățită prin lege. Hristos este totul pentru el, iar el nu are nimic altceva. Nu are nici-o posesiune pământească, nu are nici-o rezervă pentru nevoile lui zilnice. Cuvintele lui sunt foarte adevărate: „...din pricina căruia am pierdut totul.”

Să intrăm la el în închisoare și să-l întrebăm: „Pavele, credința ta te-a adus în mari nevoi și ești lipsit de prieteni. Cum o apreciezi acum? Teoria este bună, dar se adevărește ea în practică? Cum răspunzi tu, Pavele?”

„Este adevărat”, spune el, „mărturisesc că am suferit pierderea a tot ce aveam.”

„Regreți aceasta, Pavele?”

„Dacă regret pierderea fariseismului meu, a tăierii mele împrejur, a demnității mele de israelit? Dacă regret? Nu regret”, spune el, „sunt bucuros că toate acestea s-au dus, căci consider o mare eliberare faptul că nu le mai am pe toate acestea.”

În prima și în a doua sa socoteală, Pavel a numit câștigurile lui de odinioară ca fiind o pierdere, dar acum le numește ca fiind „un gunoi”. Nu putea folosi un cuvânt mai expresiv. Cuvântul înseamnă ceva care nu are nici-o valoare. Acest cuvânt se folosește pentru a descrie drojdia vinului, sedimentele. De fapt, cuvântul original descrie lucrurile care sunt aruncate la câini; hrana câinilor, oasele de la masă, fărâmiturile și bucățile uscate care se adună de pe masă, precum și tot ce este de aruncat. Apostolul numește toate aceste lucruri frumoase, pe care le-a enumerat, ca nefiind mai bune decât „gunoiul”. „Din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei” – toate acestea le aruncă la câini și este bucuros ca din pricina lui Hristos să devină liber de ele.

Frații mei, vedeți cât de aproape a venit acum Pavel de Isus Hristos față de odinioară, căci în a doua evaluare a vorbit despre cunoașterea Lui, iar acum vorbește despre „câștigarea” Lui. Apostolul rămâne tot timpul la acest tablou al omului de afaceri și vrea ca să-L câștige pe Hristos, să-L posede și să-L rețină pentru el și să poată cânta împreună cu mireasa „Prietenul meu este al meu!”, și în privința aceasta putem considera toate ca un gunoi, ca să-l putem avea pentru eternitate pe Domnul Isus.

Pavel adaugă: „Și să fiu găsit în El.” El dorește să fie ascuns în Isus și să rămână în El. Dorește să fie una cu Hristos și să fie ca un mădular în trup. Dorește să pătrundă în Isus, așa cum un refugiat se ascunde în locul de refugiu. Năzuiește să fie așa fel în Isus, încât niciodată să nu mai poată ieși afară, iar dacă cineva îl va căuta, să-l găsească în Isus.

Să observăm cum Pavel rămâne la ceea ce a început, și anume la dezbrăcarea de eul propriu și de lauda firii, și îmbrăcarea cu Hristos. Dorește să fie găsit în Hristos, dar adaugă: „nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea.” Nu, nu vrea să aibe nimic a face cu ea; el a socotit-o deja o pierdere și un gunoi aruncat peste bord, iar acum nu o mai vrea absolut deloc și nici să o numească ca fiind a sa.

Este minunat când un om spune: „Nu am o neprihănire a mea proprie.” Dar Pavel spune așa. El se dezice de propria lui neprihănire cu atâta zel, cum alții o fac cu privire la păcatele lor. El stimează neprihănirea pe care ne-a câștigat-o Hristos și care ne este dăruită prin credință. El o numește „neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință”, și o prețuiește foarte mult, da, ea este tot ceea ce își dorește.

Frații mei, aceasta este ceea ce noi trebuie să căutăm. Să devenim tot mai mult conștienți de faptul că noi avem pe Hristos și în El devenim statornici. Să devenim tot mai mult asemenea Lui, chiar și în suferințele și în moartea Sa, și să lăsăm viața Sa de înviere să lucreze în noi cu toată puterea.

Dumnezeu să ne dea Harul să facem aceasta; și cu cât mai mult vom face aceasta, cu atât mai mult vom fi de acord cu apostolul, că toate celelalte lucruri au valoare mică.